

Идеята за контраста *зной* / *хлад* присъства в Фр1, Фр4, Ч3, но в повечето преводи идеята за *знойно жадни* е разчетена изцяло в метафоричен план и е развита семантичната съставка на жаждата като страстно желание. Преводите експресивно предават силата на алчната жажда (в Фр2 епитетът *жаден* е последван от *insatiabiles* = *неудовлетворен*), докато Фр3 дори назовава тази жажда *алчност*. Чешките преводи също са разбрали ключовия смисъл на „знойната жажда“ за пиене-познание в Яворовата поезия. Тук виждаме различен от френските преводи подход – Ч1 използва сегашно деятелно причастие *žízící* (*умиращ от жажда*), подсилено с наречието *strašně* (*ужасно много, страшно много*); Ч2 отразява жаждата чрез конструкция предлог + съществително име + прилагателно (*в жетока жажда*); Ч3 намира експресивното прилагателно в комбинация със съществително име в творителен падеж, използвано в книжовното му значение – *пресъхнал от жажда* (*zpráhly žízni*); С1 е конкретен и отразява контраста чрез епитетите *chladné* (*хладни*) и *smädní* (*жадни*).

В Р1, както и в Н1 двойката също е едностранно разкрита. Като цяло в повечето преводи двойката *мраз* / *зной* остава неявна. А оттук бихме могли да се запитаме дали след като тя се използва при превода, не се губи и основополагащата ѝ за интерпретацията роля.¹¹ Липсата на ясна контрастност може да се компенсира само чрез пресупозирани значения и чрез семантичните вериги, които тръгват от други налични в текста единици (а в универсалния културен код тревожното трепетно живеене и жаждата се асоциират именно с вътрешно горене).

В този широк план на предаваните чрез и пътем с речта значения ще видим в разглежданите факти още един пример за постижимостта на превода на поетичния текст тъкмо в дълбинния пласт на смисъла. Редуцирани са повърхнинните стилистични свързаности на лексикално равнище, може би най-силно белязани като идиоматични. За сметка на това са потърсени други семантични или еуфонични модели, почерпани от ресурсите на езика приемник. Но като изхожда от поетичната традиция на езика приемник, богат с възможности за предаване на фониката или метафориката, преводът не съумява да покрие лексикално-семантичното своеобразие на творбата, дошла от даденостите на езика източник, а оттук да експлицира дълбинните напрежения във философско-концептуален план. Така навярно несподелима остава и собствено поетичната памет на езика източник.

¹¹ С други думи, дали това няма да означава, че преводът безапелационно ще остави канона Яворов валиден само за оригиналното българоезично стихотворение и следователно за българския литературноисторически хронотоп?